

אביטת נפלאות

בס"ד, פרשות וירא - חיי-שרה תשפ"ג, גיליון 23

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

עבודת ה' בכלים ריקים

האחרונות, "אֶסוּךְ שֶׁמֶן". הנביא מדריך אותה לאסוף הרבה כלים ריקים, למלא אותם מתוך כד השמן הקטן, ולהתפרנס מן השמן הרב שיצא. אסוף השמן, שנראה זעום כל כך, מתברר כמקור אין-סופי. הריקנות של הכלים מתגלה כוואקום ששואב לתוכו שפע רב.

החסידות מתבוננת בסיפורי התנ"ך, ורואה בהם לא רק תיאור היסטורי או לקח מוסרי. היא מבקשת למצוא בהם מסרים קיומיים למעמקי הנפש של כל אדם.

בעל התניא, רבי שניאור זלמן מליאדי, מבאר את הסיפור הזה כסיפורה של כל נשמה. הנשמה זועקת על תחושת הריקנות, וה' מגלה לה שהטיפה הקטנה-למראה שנשארה בה היא למעשה אין-סופית. כשאדם מרגיש ריק, לא מצופה ממנו להילחם בריקנות ולהיעשות מלא, אלא עליו לנסות להפוך את הריקנות הזו לכלי שיקבל לתוכו מן השפע הבלתי-מוגבל. איך? על כך בפנים הגיליון.

לפעמים נגמר לנו הכוח. אנחנו "סוחבים" איכשהו על אדי הדלק האחרונים, אבל מרגישים שאבדה לנו החיות, שנעלמה ההתלהבות, ושנאנחנו רחוקים מאוד מלחיות את החיים שנועדנו לחיות. הרגליים כושלות בחולשה, ואל הלב מתגנבת התהייה: מי בכלל צריך אותנו כאן?

לא צריך להיות 'פורק עול' כדי לחוש את הריקנות הזו. היא מופיעה גם אצל יראי ה'. התחושה שהניצוץ אבד, שהמצוות או התפילות או הניגונים שגרמו לנו להרגיש אור גדול, פתאום איבדו משמעות ונעשו אפלים - אלו דברים מוכרים.

אבל החסידות, כדרכה, מלמדת אותנו שלא להיבהל ממצייאות קשה, אלא לראות בה הזדמנות ושער אל שלב חדש ועמוק יותר בעבודת ה'. אפילו הריקנות ואובדן החיות - אם נרשה לעצמנו לשהות בתוכם במבט של אמונה - עשויים להתגלות כמקור לצמיחה גדולה.

גם באחד מסיפורי המופתים של אלישע הנביא אנו פוגשים אישה ש"סוחבת" על טיפות הדלק האחרונות. ליתר דיוק: טיפות השמן

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ך

אלמנת עובדיה ואלישע הנביא

עובדיה, וגם הוא, כמו אלישע, מתלמידיו של אליהו הנביא. עובדיה היה ממונה על משק-הבית של אחאב ואיזבל, מלכי ישראל הרשעים. לאחר שגזרה איזבל להרוג את נביאי ה', החביא עובדיה במסירות-נפש מאה נביאים, פרנס אותם ודאג לכל צרכיהם. כל זה דרש ממון רב, שאותו הוא לווה מיהורם בנו של אחאב. עבר דור, עובדיה נפטר ויהורם הפך למלך, והוא-הוא אותו נושה התובע את הכסף מאלמנת עובדיה.

חז"ל מתארים כי אותה אישה חשה במצוקה קיומית וצעקה לה' בתפילה, ומשלא נענתה הלכה לקבר בעלה הצדיק. עובדיה התגלה אליה והדריך אותה לפנות לאלישע. אגב, מסורת עתיקה מימי תלמיד הרמב"ן מזהה את קבר עובדיה ליד הכפר ברעם.

הפטרת פרשת וירא פותחת בסיפור על אודות "אִשָּׁה אַחַת מְנַשֵּׂי בְנֵי הַנְּבִיאִים" שצועקת לאלישע הנביא על צרתה: בעלה נפטר, להם שני ילדים, וכעת מופיע "הַנְּשֵׂה", האדם שבעלה לווה ממנו ולא שילם. מכיוון שאין לה מה לשלם, הוא מאיים לקחת את שני בניה לעבדים.

לשאלתו של אלישע, האישה עונה שכל רכושה מסתכם ב"אֶסוּף שְׁמֶן" – כמות זעירה של שמן. אלישע בתגובה מחולל מופת. הוא שולח אותה לשאול מהשכנים כלים רבים ככל יכולתה ולמלא אותם שמן מאותו "אֶסוּף שְׁמֶן", ולאחר מכן מדריך אותה למכור את השמן, להשיב את החוב ולהתפרנס מהנותר.

עיון בדברי חז"ל שופך אור על הרקע לסיפור: בעלה של האישה, מ"בני הנביאים", הוא

תחנה שנייה

צעקת הנשמה

פעם נכנס אברך מחסידי רבי שניאור זלמן, בעל התניא, ל'יחידות' אצל רבו. ב'יחידות' הרבי מעניק לחסיד עצות והדרכה לקרבת ה'. באותה יחידות ביקש החסיד עצה כיצד להתמודד עם ריחוקו מה'.

כמענה, אמר אדמו"ר הזקן באוזני חסידו מאמר חסידות עמוק, שבו דרש את סיפור אלישע הנביא ואשת עובדיה כסיפורה של הנשמה בעולם.

**ריחוק מה'
הוא הריחוק
מקיום הייעוד
והשליחות
בחיים. הריחוק
מעורר את
צעקת הלב
הפנימית**

החסידי מוסיפה ממד פנימי עמוק לסיפורי התנ"ך, ודורשת אותם כמתחוללים בתוך נפש האדם. הנפשות הפועלות בסיפור הופכות לחלקים בתוך האישיות והשתלשלות הסיפור מתפרשת כתהליך נפשי שכל

אחד מאתנו עובר.

נחזור לדרשת אדמו"ר הזקן על הסיפור בהפטרה: האישה הנמצאת במצוקה היא הנשמה, הצועקת על הריחוק שלה מאת ה'. ריחוק מה' הוא הריחוק מקיום הייעוד והשליחות בחיים. הריחוק מעורר את צעקת הלב הפנימית, "צַעַק לִבִּי אֶל אֲדֹנָי". "עֲבָדָךְ אִישִׁי מֵת" – הנשמה צועקת על איבוד האש והבעירה לה'. האהבה נעלמה, התשוקה כבתה והמוטיבציה לבצע את השליחות הלכה ופחתה. "וְהַנְּשֵׂה בָּא לְקַחַת אֶת שְׁנֵי יְלָדֵי לֹו לְעֲבָדִים" – ההתרגשות וההתלהבות נלקחו לדברים שאינם של קדושה. זו תחושה מוכרת ומכאיבה – ברגעים חשוכים נדמה כי לא נותר בנו עוד מאומה. הנשמה התרוקנה מכול, ועבודת ה', במידה והיא עוד קיימת, חלולה ו'מתה', נעשית כ"מְצוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה".

מי הוא אלישע הנביא? הנשמה צועקת לה', ואת המענה לצעקה זו שם ה' בפי עבדיו הנביאים. השם **אלישע** נדרש כשתי מילים: 'אלי' הוא הקב"ה, ו'שע',

כל יהודי באשר הוא יש איזה 'רשימו', רושם וזיכרון ראשוני של קרבה לה', של נקודת הזמן הקדומה במסעה של הנשמה, שבה היא יצאה לדרכה בשליחות אלוקית. אלישע, שאליו מופנית זעקת הנשמה, רגיש למסר הפנימי המעודד הטמון בה - בריחוק גנוז הקירוב.

לשון פנייה ושעייה. כלומר, השם אלישע בעצם מבטא פנייה אל ה' - 'א-לי, פנה אלי! שמע את צעקתי!'

הזעקה על הריחוק היא עצמה סימן שבמקום עמוק בנפש אני מרגיש קרבה. אם אינני טועם, לפחות מעט, קרבת ה' - אינני מרגיש ריחוק. בנשמת

לסיכום: נשמת כל יהודי צועקת על אובדן התשוקה לה'

והפנייתה למקומות זרים.

זוהי מצוקה קיומית,

אולם עצם הצעקה על הריחוק מעיד על קרבת הנשמה אל ה'.

תחנה שלישית

הישועה - ה"אסוך שמן" שבכל יהודי

חשוכים, לעשות מעשים שלא ייעשו ולשכוח את ייעודנו ושליחותנו. אך גם אם אנו שקועים עד צוואר בשטף העולם - הנקודה הפנימית הזו נותרת טהורה. נקודה זו של האמונה היא ירושה מאבותינו, וזו תישאר בתוכנו לעד.

אך לעתים המצב כל כך מייאש, עד שאיננו מסוגלים להאמין שנותר בקרבנו משהו חי. המוצא האחרון הוא לזעוק מעומק הלב. לעתים אנו משמיעים זעקה זו באופן מודע ובקול גדול, אולם פעמים זוהי זעקתה החרושת של הנשמה במעמקי הלא-מודע. מי ששומע אותה הוא ה', ששולח את עבדיו הנביאים והצדיקים שבכל הדורות להזכיר לנו: דווקא הזעקה הזו מעידה שיש תקווה. הסתכלו פנימה ותגלו שיש בתוכם מקור כוח - נקודה שנראית קטנטנה, אבל אפשר לדלות מתוכה כוחות אין-סופיים.

הבעש"ט מחדש כי כשם שצריך להאמין בה' כך צריך להאמין בכל יהודי - והאמונה ביהודי היא האמונה בנקודת האמונה שלו עצמה, ב"אסוך שמן" שבו. ה' מאמין בנקודת האמונה שלי, ומשם אפשר להתחיל לעבוד - לשאוב כוחות ולרענן את עבודת ה' שלי.

כדי לעזור לאישה אלישע מברר: "מָה אַעֲשֶׂה לָךְ? הַגִּידִי לִי מַה יֵשׁ לָךְ בְּבֵיתְךָ". בכך הוא מחולל אצלה שינוי תפיסתי. האישה קיוותה שאלישע הנביא בכוחו הגדול יעשה או יאמר משהו ויושיע אותה. אך הוא מלמד אותה דבר חשוב - הישועה לא תבוא מבחוץ, אלא ממה שטמון בתוך ביתך. וְיִתְאַמֵּר: אֵין לְשִׁפְחָתְךָ כֵּל בְּבֵיתְךָ, מצבה של האישה מעורר רחמים, ביתה ריק מכול, אך שאלתו של אלישע מעוררת אותה לחפש היטב, אולי נשאר משהו אחרון. ואז היא נזכרת: "כִּי

בכל מצב יש איזו נקודת חיות שעדיין קיימת ואפשר להיאחז בה. נקודת האמונה.

אם אָסוּךְ שֶׁמֶן" - כמות זעירה של שמן.

בכל מצב יש איזו נקודת חיות שעדיין קיימת ואפשר להיאחז בה. אותו "אסוך שמן" שנותר הוא נקודת האמונה הפשוטה, הנקודה הפנימית ביותר. אנו עלולים, חלילה, לטעות ולתעות, ליפול למקומות

לסיכום: ישועת הנשמה מגיעה דווקא מן הנקודה הפנימית שלה -

נקודת אמונה שנותרת בכל מצב.

האמונה בנקודה הפנימית הזו היא מקור הכוח להתחדשות הנשמה.

דווקא ככה!

לה', את האהבה והיראה. אבל מה קורה כשהרגש הזה נעלם, כפי שצועקת הנשמה?

העצה היא להרבות דווקא אז ב"כלים ריקים", לקיים מצוות גם בלי החוויה הפנימית. לכאורה, הכלים הריקים הללו עלולים רק להגביר את התסכול, את תחושת הריחוק והניתוק. אך כאשר יוצקים על הכלים הללו מנקודת האמונה הפנימית, מגלים שהם מבטאים את הקשר העמוק ביותר – את העקשנות היהודית, את חוויית ה'דווקא ככה', שבאה לידי ביטוי ברגעים הקשים ביותר.

לכל יהודי יש נכונות למסירות־נפש לה'. נקודה זו היא המתגלה

בזמני חירום: בשעת שמד שבה יהודים מוסרים נפשם על האמונה, או בשעת מלחמה שבה אנשים שונים מתאחדים לפתע ומתמסרים לטובת הזולת. ברגעים כאלו, אור הנשמה זורח בעוצמה רבה יותר מאשר בזמני השגרה הרגילים.

כאשר יוצקים על הכלים הללו מנקודת האמונה הפנימית, מגלים שהם מבטאים את הקשר העמוק ביותר - את העקשנות היהודית

החידוש הטמון בדברי הנביא הוא שאת נקודת העקשנות הזו, את הניצוץ המאיר מתוך החושך, אפשר לגלות גם בימי השגרה, קל וחומר בזמני נפילה. במאמץ לעשות עוד מעשה טוב, בהתמסרות לקיום עוד מצווה, גם כאשר אלו חסרים חוויה פנימית.

הקשב הפנימי של אלישע הנביא חשף כי דווקא צעקת הנשמה על הריחוק מעידה שנותר בתוכה "אסוך שמן" של קרבת ה', של אמונה עצמית ושורשית שקיימת תמיד. אך כיצד מגלים אותו ומביאים אותו לידי שימוש יום־יומי?

ה"כלים ריקים" מאפשרים למלא את החיים מהשמן הנוצק מהנקודה הפנימית

עצתו של הנביא אלישע הייתה "לְכִי שְׂאֲלֵי לְךָ בְּלִים מִן הַחוּץ מֵאֵת כָּל שְׂכֵנֶיךָ, בְּלִים רְקִים אֶל תִּמְעִיטֵי". ממש כשם שצועקת הריחוק חשפה נקודת קשר פנימי – כך, באופן מפתיע, דווקא ה"כלים ריקים" מאפשרים למלא את החיים כולם מאותה נקודה פנימית. השמן הנוצק מהנקודה הפנימית משמש, בסופו של דבר, כ"שמן למאור" המאיר את החיים. כיצד?

העיקרון הפנימי המתגלה כאן מתבטא בפסוק "בִּיתְרוֹן הָאֹר מִן הַחֹשֶׁךְ". בפשטות, אור אכן עדיף מחושך, אך במשמעותו הפנימית של הפסוק, "יתרון האור" מתגלה דווקא כאשר הוא בא "מִן הַחוּשֶׁךְ". דווקא מהזמנים החשוכים של החיים ומהמקומות החשוכים בנפש ניתן להעמיק ולחשוף אור גדול יותר. "וְאֵת וּבְנֵיךָ תִּחְיֶי בְּנוֹתֶיךָ" – ב"יתרון האור", המתגלה דווקא מתוך החושך.

המשמעות הראשונה של "כלים ריקים" היא קיום המצוות. "מצווה בלא כוונה כגוף בלא נשמה" – המצווה היא כלי שמבטא את הקשר הפנימי שלנו

לסיכום: את נקודת האמונה המתגלה בזמנים מיוחדים אפשר לבטא גם בשגרה - עשיית עוד ועוד מצוות 'יבשות' מתוך מאמץ והתמסרות מבטאת את הקשר העמוק ביותר לה'.

אור מתוך חושך

למציאות החיצונית, לחפש את החוויות, ההצלחות או התסכולים האישיים – אני כלי ריקן, הזזתי את עצמי הצידה וכעת אני עומד אך ורק מול ה'.

במובן מסוים, זוהי מסירות-הנפש האמיתית – התמסרות מלאה וטוטאלית לה', התרוקנות מכל מה שקניתי והשגתי. אני מוסר הכול לה' – את העולם הרוחני שבנתי, את דפוסי החשיבה שאימצתי ואת המחשבה שהבנתי מה הוא אור אלוקי וכיצד הוא מתגלה – ומניח לו להתגלות בתוכי מחדש.

**אני עוזב את
עצמי ונכון
לשמש כלי
ריקן לשליחות
האלוקית,
שדרכו ה' רוצה
לפעול בעולם**

כשמשחררים הכול נותרים חשופים מול ה', ריקים מעצמנו ומוכנים להתמלא אך ורק ממנו יתברך. העמידה מול ה' באופן אמיתי וכן, בלי מסכים של ה"אני", של התדמית שלי בעיניי או בעיני אחרים, מאפשרת להתמלא מנקודת האמונה, מאסוך השמן. כך זוכים להבנות חדשות ולגילויים מפתיעים מאת ה'. מתוך החושך הגדול זוכים ל"אור חדש על ציון תאיר".

בדברי אלישע טמון ממד עמוק יותר – עבודת ה"כלים ריקים" אינה רק עשיית מצוות ריקות מרגש, אלא התבוננות בכך שאני עצמי "כלי ריקן".

תחושת הריחוק מעידה על דבר אמיתי – ביני לבין ה' יש פער איך-סופי, כל מה שאני עושה בחיים הוא דל וריק מולו יתברך. זאת מעבר לחשבון-הנפש הרגיל של רובנו, שתוצאותיו משקפות כמה אנו ריקים ומבוזזים ביחס לפוטנציאל הגנוז בתוכנו. בצורה בוטה, הבנה זו יוצרת את התחושה שאני כלי ריק – פשוט מיותר...

רוב האנשים מעדיפים להדחיק את תחושת הריקנות הזו. היא מתסכלת וגורמת למרירות פנימית. אך היא תומנת בחובה מסר עמוק, וכשיוצקים עליה את אסוך השמן היא מביאה אתה בשורה גדולה.

כשאדם מנסה להתמלא בכוחות עצמו, הוא עלול להתמקד בהישגים אישיים ובחיפוש אחר חוויות. כך **עבודת ה'** עלולה להפוך בדקות **לעבודה עצמית**, הצבת ה'אני' במרכז וחיפוש שלמות אישית.

כשהתחושה האישית היא 'כלי ריק', רחוק מכל הישגים אישיים (קדושים ככל שיהיו!), אני עוזב את עצמי ונכון לשמש כלי ריקן לשליחות האלוקית, שדרכו ה' רוצה לפעול בעולם. כשמצליחים לעשות זאת, תחושת הריקנות הופכת למשחררת – כעת כבר אין צורך למדוד את ההישגים האישיים ביחס

לסיכום: תחושת הריקנות והריחוק תומנת בחובה בשורה -

רק העמידה הריקה מול ה',

שאינה מתיימרת להבין מהי קרבה ומהו גילוי אלוקי,

ממלאת את הנשמה באור חדש של קרבת ה' עמוקה יותר.

המאמר מעובד מעלון נפלאות תולדות תשפ"א

bit.ly/VA_toldot_81

האנחה הכריינית את הכף

רבי יעקב יוסף מפולנאה מתקרב לבעל שם טוב

"פעם אחרי תפילת מעריב נפגשו שניהם ליד ביתם. הסבל הוציא אנחה מלבו, כי שמע שעבודתו אשר עובד את השם יתברך אינה עבודה כראוי וכמו שצריך להיות. ואילו האברך – שחוק עבר על שפתיו, כאומר: 'מה לי ולך שכני הפשוט. אין לך ערך לעומת תורתו ועבודתו'."

"כשהלכו שניהם לעולמם ובאו לפני בית דין של מעלה, הניחו מליצי יושר את תפילתו ותורתו של האברך על כף המאזניים, ובא המקטרג והניח את השחוק על הכף השנייה – והכריע לצדה. ואילו אצל הסבל, תורה ותפילה לא היו בו, הניחו מליצי-היושר את אנחתו על הכף – והיא הכריעה אותו לכף זכות". סיים הבעש"ט את סיפורו, ומאז נתקרב בעל ה'תולדות' אל הבעל שם טוב.

במה עדיף הסבל הפשוט בסיפורו של הבעש"ט על שכנו הלמדן המיוחס? הסבל יודע שהוא "כלי ריק", הוא נאנח מעומק לבו השבור, ומשום כך הוא יכול להתמלא עוד ועוד. לעומתו, הלמדן היה אטום, מלא וגדוש בתחושת חשיבות עצמית מנופחת... אדרבה, לפי האמת אנחת הלמדן צריכה להיות עמוקה הרבה יותר משל שכנו הפשוט. שהרי כיצד אפשר להשוות את תנאי הלמדן ברוך-הכשרונות, היושב בבית המדרש כל היום, עם אלה של היהודי הפשוט שראשו אינו קולט תורה ובגלל עבודתו הוא גאלץ להסתובב כל היום בין גויים?

הלקח הזה עורר את בעל התולדות לשים לב לעיקר, למידת השפלות החיובית, להכרה שכל מה שזכיתי בו בתורה ובתפילה הוא מתנה נפלאה השלוחה אליי בחסד חנים מאת ה'.

פעם בא רבי ישראל בעל שם טוב לעיר שאריגראד (כיום: שרהורוד, במערב אוקראינה) כאור הבוקר, ועמד עם עגלתו בכיכר השוק. כשהלכו אנשי העיר להתפלל בבית הכנסת, קרא להם הבעל שם טוב, דיבר עמם וסיפר להם מעשיות. רב העיר היה רבי יעקב יוסף, הקרוי "בעל התולדות", על שם ספרו "תולדות יעקב יוסף". בא הרב לבית הכנסת והנה אין איש, רק השמש. שאלו רבי יעקב יוסף היכן הציבור, וענה השמש: "איש יהודי עומד בכיכר השוק ומספר מעשיות, וכולם התקבצו סביבו לשמוע אותו."

אמר רבי יעקב יוסף לשמש: "לך ואמור להם שיבואו מיד להתפלל בזמן התפילה כבכל יום!". הלך השמש, וכאשר שמע את דברי הבעש"ט לקחו הסיפורים את לבו ונשאר גם הוא לשמוע... משראה ה'תולדות' שהשמש לא חוזר הלך בעצמו לקרוא למתפללים להתפלל, וכששמע את הסיפורים, לקחו את לבו ונשאר גם הוא...

ויספר הבעל שם טוב: "בעיר אחת גר סבל שלא ידע דבר, רק להתפלל. הוא היה בא לבית הכנסת כאור הבוקר לומר תהלים ולהתפלל בציבור, וכל היום היה עסוק במלאכתו הכבדה המשברת גופו של אדם. גם לתפילת המנחה היה בא לבית הכנסת להתפלל בציבור, ובין מנחה למעריב היה שומע שיעור 'עין יעקב' מפי המלמד שלמד עם אנשים פשוטים כמותו. בשכנותו גר אברך שפרנסתו הייתה מצויה לו, וכשבא לבית הכנסת להתפלל היה יושב ועובד את ה' במתינות, ואחר התפילה למד שיעור גמרא בעיון. וכן קודם מנחה היה נוהג לבוא מוקדם וללמוד שעה ארוכה, ותפילתו הייתה בנחת, ובין מנחה למעריב למד לבדו.

להציל אנרגיה מבוזבזת

קודם שידעתי מה תפקידי בעולם, בזבזתי כוח על דברים אחרים ושליליים. האם יש דרך לקבל חזרה את הכוח שבזבזתי, כדי שאוכל להשתמש בו כעת למה שאני באמת אמור לעשות?

יש פעם נוספת בתפילה שמכוונים אותיות אלו, בראשי תיבות, בברכה הראשונה מהאמצעיות – "אתה חונן לאדם דעת... חננו מאתך חכמה בינה ודעת". כיצד פועלים את קיבוץ הנדחים? על ידי המוחין – חב"ד – חכמה, בינה, דעת. זוהי המעלה הגדולה של לימוד חסידות דווקא בדרך השכלתנית והמעמיקה של חב"ד. הרבי הרש"ב מסביר שעיקר תיקון הברית, קיבוץ האנרגיה שהלכה לקליפה, הוא על-ידי עיון והעמקה ברזי תורה, לימוד חסידות. זוהי ברכת הדעת, "אתה חונן לאדם דעת... חונן הדעת". גם האותיות האחרונות (אחרי אותיות **חבו**) בביטוי "יחד מארבע כנפות" יוצרות את המלה **דעת**.

תכלית המוחין היא להגיע לדעת, שמובנה התקשרות – על ידי דעת אני מתקשר לאנרגיה שהוצאתי, ולוקח אותה חזרה. העיקר שתהיה הרבה דעת – כוח להתקשר לתפקיד שלך ולהתמקד בו.

[מגיליון "נפלאות" חג הפסח תשע"ט]

האנרגיה שהתבזבה עדיין קיימת, רק שהיא נמצאת בתוך הקליפות. יש כוונה מיוחדת בקבלה להוצאת האנרגיה וקבלתה חזרה: הפסוק אומר "**חיל בלע ויקאנו**" – "**חיל**" הוא גם כוח, אנרגיה, ו"**בלע**" פירושו בליעת הכוח על ידי הקליפה. לכן צריך לפעול "**ויקאנו**" – שהקליפה תקיא את האנרגיה. ראשי התיבות של "**חיל בלע ויקאנו**" יוצרים את השם הקדוש **חבו**, שעניינו הוא לקבל ולאסוף את הניצוצות שנפלו בקליפה.

כוונה זו שייכת בעיקר לברכת "מקבץ נדחי עמו ישראל" – ה' מקבץ את הנידחים, שהם האנרגיה שבזבזתי – ואכן הכוונה רמוזה בה: השם **חבו** רמוז באות שלפני האחרונה במילים: "וקבצנו יחד מארבע כנפות". באמירת הברכה מכוונים למשמעות הפנימית של "**חיל בלע ויקאנו**" – שהקליפה תקיא את כל האנרגיה שינקה מאתנו על-ידי מעשינו הלא-טובים, והאנרגיה תתקבץ ותחזור אלינו.

לקבל אומץ

מהי משמעותה של מידת האומץ? כיצד קונים אותה?

האומץ הנדרש למנהיג הוא לדבר אמת ולהוביל את אנשיו לקראתה.

מכל מקום, ידועים דברי הרבי, שגם ובעיקר אם אנו אומרים דברים שונים מהמקובל, חדשניים ופולמוסיים, עלינו להשתדל ולומר אותם "באופן המתקבל", כדי שייכנסו בלב השומעים ולא יגרמו לתוצאה ההפוכה.

[מגיליון "נפלאות" פרשת קדושים תשע"ט]

אומץ הוא היכולת לחשוב מחוץ לקופסא, להיבדל וללכת נגד המקובל למען האמת כפי שאתה מבין אותה. אחת הסיבות שאנו לומדים תורה היא כדי להבין את האמת כפי שהיא ולא כפי שמקובל לחשוב. מי שבוחר לומר את האמת גם אם אינה מקובלת ופופולרית – וגם אם אינה 'פוליטיקלי קורקט' – עליו להתאזר באומץ. חז"ל (סנהדרין ת, א) קוראים למנהיג "דָּבָר", מלשון דיבור.

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּע כחוכרת 'נפלאות':

■ בקנין יש "דעת קונה" ו"דעת מקנה". אם המקנה מחזר-למכור עיקר הקנין הוא בכסף (שמקבל המקנה) ואם הקונה מחזר-לקנות עיקר הקנין הוא במשיכה (של החפץ על ידי הקונה). בקנין קידושין הקונה מחזר-לקנות, "איש דרכו לחזר", לכן צריך שתהיה בקנין משיכה – משיכת הלב בין החתן והכלה.

(מתוך השיעור סוד הקנין)

■ הקב"ה הוא "הבוחר בשירי זמרה" – הוא בוחר בעבודה שלנו, ובכך נותן לנו כח של בחירה.

■ כשיש לאדם צרה הוא צריך להתבונן שהתכלית שלה היא הזמרה שהוא ישיר אחרי הישועה.

■ דווקא כוחות המעשה וההשפעה על הזולת מתחדשים – מתהפכים כדי לצאת מעצמם ולהשפיע על הזולת.

(מתוך השיעור "להנחיל אהבי יש")

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

